

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **MVDr. M. N.**, zast. Mgr. Jiřím Hrubanem, advokátem se sídlem Antonínská 2, Brno, proti žalované: **Komora veterinárních lékařů České republiky**, se sídlem Palackého 1 – 3, Brno, zast. Mgr. Tomášem Váchou, advokátem se sídlem Dřevařská 855/12, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2013, sp. zn. 961/2013, ve věci uložení disciplinárního opatření – napomenutí,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí čestné rady Komory veterinárních lékařů České republiky ze dne 3. 8. 2013, sp. zn. 961/2013, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Hrubana, advokáta se sídlem Antonínská 2, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované Komory veterinárních lékařů České republiky (dále jen „KVL“). Podle tohoto rozhodnutí je žalobce – jako veterinární lékař a člen KVL – vinen, že závažným způsobem porušil svoji povinnost stanovenou v § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o KVL“), „*vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným obecně závaznými předpisy a povinností stanovenou v ust. § 4 odst. 2 písm. c) profesního řádu nenabízet provedení veterinárních úkonů v návaznosti na jiné nabízené úkony*“ (vázaná reklama); za toto jednání právně kvalifikované jako disciplinární provinění bylo žalobci uloženo napomenutí, tj. disciplinární opatření podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o KVL, a současně mu byla uložena povinnost zaplatit na nákladech disciplinárního řízení částku 5 000 Kč.

Z výroku napadeného rozhodnutí čestné rady žalované KVL přitom plyne, že podstatou předmětného disciplinárního provinění byla skutečnost, že žalobce „*nepřípustně nabízel provedení veterinárních úkonů v návaznosti na jiné nabízené úkony*“ (právní věta), a to konkrétně tím, že: „*prostřednictvím obrazové a psané inzerce vytištěné na str. 3 měsíčníku Radnice vydaného pro město Břeclav v měsíci září 2012 nabízel provedení veterinárního zákroku – „odstranění zubního kamene se slevou 10 % + provedení inhalační narkózy zdarma“ a nabízel tak provedení veterinárního úkonu zdarma a tento vázal na poskytnutí dalšího úkonu již placeného*“ (skutková věta).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak mj. podává, že žalobce nabízel provedení veterinárního úkonu – odstranění zubního kamene, jehož provedení podmiňoval provedením dalšího úkonu – inhalační narkózy deklarované jako úkon prováděný zdarma. A z veterinární praxe je známo, že běžná cena za provedení veterinárního úkonu – odstranění zubního kamene činí cca 500 až 800 Kč; rovněž tak je známo, že běžná cena inhalační narkózy činí cca 500 až 2 000 Kč. Čestná rada KVL proto považuje nabídku provedení veterinárního úkonu – odstranění zubního kamene, jehož cena je řádově poloviční vůči ceně za provedení veterinárního úkonu – inhalační narkózy, za nepřípustné navázání veterinárního úkonu deklarovaného jako úkon prováděný zdarma na úkon placený, kdy v daném případě se jedná o navázání cenové.

II. Žaloba

Vzhledem k tomu, že proti takovému rozhodnutí čestné rady KVL nebylo lze podat odvolání (§ 18 odst. 1 zákona o KVL), žalobce proti němu podal rovnou správní žalobu, kterou navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a kterou vystavěl v zásadě na dvou žalobních bodech.

V prvním žalobním bodě napadl žalobce průběh řízení a jeho vady spočívající v postupu předsedy revizní komise KVL, na jehož návrh – v návaznosti na šetření podnětu/stížnosti Mgr. P. K. – bylo disciplinární řízení zahájeno. V tomto návrhu na zahájení disciplinárního

řízení ze dne 7. 2. 2013 totiž nebyl obsažen úplný a určitý popis skutku, vč. toho, o jakou konkrétní inzerci se jedná, neboť dle daného návrhu se disciplinárního provinění měl žalobce dopustit tím, že: *„nabízel veterinární služby prostřednictvím obrazové a psané inzerce vytištěné v měsíčníku Radnice/2 a Radnice/3, přičemž ve zveřejněných inzerátech nabízel provedení některých veterinárních úkonů zdarma a tyto vázal na poskytnutí dalších úkonů již placených“*.

Na uvedené žalobce reagoval ve svém vyjádření ze dne 21. 6. 2013, v němž mj. dovozoval, že by se mohlo jednat o inzerci ve zpravodaji (města Břeclav) Radnice v měsíci únoru a březnu roku 2012, k čemuž také upřel svoji další právní argumentaci s návrhem, aby byl zproštěn obvinění. Navrhovatel – předseda revizní komise KVL – pak tedy v doplnění návrhu na zahájení disciplinárního řízení ze dne 15. 7. 2013 shora citované slovní vyjádření projednávaného skutku specifikoval tak, jak bylo následně převzato do napadeného rozhodnutí – viz výše pod bodem I. Podle žalobce se ovšem jedná o úplně jiný skutek, než pro který byl původní návrh podán a takové „doplnění“ nemůže být podkladem pro pokračování v řízení nejen proto, že žádným způsobem neodstranilo vady původního návrhu, ale hlavně z toho důvodu, že ani disciplinární řád ani správní řád tuto možnost nepřipouští. Dle názoru žalobce nelze po podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení měnit popis skutku (skutkovou větu) tak, že změna představuje popis zcela jiného skutku (jistě je však možné podat jiný návrh na zahájení nového disciplinárního řízení). I přesto čestná rada KVL v dané věci rozhodla a rozhodla tak podle přesvědčení žalobce o věci, která nebyla obsahem návrhu.

Ve druhém žalobním bodě již žalobce brojil proti samotnému skutku, resp. jeho hodnocení jako disciplinárního provinění. Nesouhlasil s tím, že by svým inzerátem nabízel provedení úkonu zdarma a vázal jej na provedení placeného úkonu. Žalobce inzeroval provedení odstranění zubního kamene, tedy zákrok, který se bez narkózy neprovádí [v opačném případě by se jednalo o porušení profesního řádu - § 1 odst. 2 písm. a), § 3 odst. 2 - a zákrok neprovedený lege artis]. Připustil sice, že úkony v podobě odstranění zubního kamene a narkózy jsou z pohledu ceníku úkony oddělitelnými, kdy se však první uvedený bez druhého neprovádí. Jedná se tak zcela jistě o komplexní službu, kdy nelze úkon provedení narkózy při provádění odstranění zubního kamene považovat za podmíněný zvěrolékařem, nýbrž za zákonem mu uloženou povinnost. V posuzovaném případě tedy musí zvěrolékař provést zákrok tak jako tak a je jen na jeho uvážení, zda zahrne narkózu do ceny zákroku nebo zda nabídne tuto část zdarma – honorář zvěrolékařův je ze zákona smluvní. Nelze proto uvažovat o „cenovém navázání“, jak je konstatováno v napadeném rozhodnutí. Z hlediska etiky zvěrolékaře, který má v první řadě pečovat o blaho svých pacientů, pak žalobce doplnil, že se snažil o zpřístupnění poskytované služby co největšímu počtu svých pacientů.

Současně k otázce vázané reklamy – zmíněné v § 4 odst. 2 písm. c) profesního řádu KVL – poznamenal, že jde o tzv. neurčitý právní pojem, který dává prostor pro výklad, avšak výklad přijatý žalovanou naprosto odporuje výkladu účelovému a logickému. Vysvětlil přitom, že zákaz vázané reklamy míří na případy, kdy zvěrolékař nabízí nějaký úkon zdarma, např. odstranění zubního kamene, ale jeho provedení podmíní zaplacením jiného úkonu, který by s tímto úkonem poskytnout nemusel, např. odčervení. Smyslem zákazu vázané reklamy je pak podle žalobce také zabránit podmiňování provedení akutního úkonu preventivními úkony,

o což ovšem v daném případě nejde. Žalobce má proto za to, že se svoji inzercí nedopustil jednání ve smyslu § 4 odst. 2 písm. c) profesního řádu, k němuž jakožto stavovskému předpisu (vydanému profesní samosprávou) navíc poukázal, že nemůže omezit své adresáty tak, aby nemohly svobodně vstupovat do hospodářské soutěže. Z tohoto pohledu – poskytnutím slevy na narkózu – žalobce pouze použil nástroj ke zlepšení své konkurenceschopnosti oproti ostatním soutěžitelům na trhu zvěrolékařství. A tomu podle žalobce napovídá také podnět/stížnost ke KVL, která předcházela napadenému rozhodnutí a o které je přesvědčen, že je důsledkem konkurenčního boje.

III. Vyjádření žalované

Přípisem ze dne 7. 3. 2014 oznámil zástupce žalované převzetí jejího zastoupení a současně předložil soudu správní spis s tím, že vyjádření k žalobě předloží do týdne od tohoto oznámení. V uvedené lhůtě ani později ovšem žalobce avizované vyjádření k žalobě soudu nezaslal a neučinil tak ani posléze k výzvě soudu učiněné přípisem ze dne 8. 4. 2014 (ani k dalším výzvám učiněným telefonicky).

IV. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované, přičemž dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s., podle kterého lze rozhodnout bez nařízení jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí, přičemž souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým jednáním věci.

Podstatou věci je posouzení postupu žalované, která vůči žalobci jako veterinárnímu lékaři a svému členovi uplatnila disciplinární pravomoc a uložila mu disciplinární opatření ve formě napomenutí s odkazem na závažné porušení povinností podle § 6 odst. 2 písm. a) zákona o KVL, jenž stanoví následující: „*Člen Komory, který je podnikatelem, je povinen vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným obecně závaznými právními předpisy*“ (pozn. potvrzení doplněno krajským soudem).

O uložení disciplinárního opatření rozhoduje dle § 17 odst. 2 zákona o KVL čestná rada KVL v disciplinárním řízení na návrh předsedy revizní komise nebo předsedy revizní komise okresního sdružení. V daném případě bylo disciplinární řízení se žalobcem zahájeno na návrh předsedy revizní komise MVDr. J. Z., Ph.D. ze dne 7. 2. 2013, přičemž vymezení skutku obsažené v tomto návrhu bylo posléze změněno v doplnění návrhu ze dne 15. 7. 2013. Podle žalobce ovšem taková změna nebyla možná, neboť zcela změnila původní popis skutku a ve výsledku se tak jednalo o jiný, další skutek, k němuž bylo nutno vydat další návrh na zahájení disciplinárního řízení. S tímto závěrem žalovaného soud nesouhlasí a konstatuje, že takto

formálně přísně není nutno postupovat ani v oblasti soudního trestání, jehož principy se – s ohledem na systémové vnímání trestání jako určitého jednotného veřejnoprávního mechanismu – uplatní i pro oblast správních deliktů, tedy správní trestání; k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS.

V rámci veřejnoprávní odpovědnosti teorie rozeznává trestné činy, přestupky a tzv. jiné správní delikty, kam lze zařadit mj. i delikty disciplinární, jakožto zvláštní porušení služebních nebo stavovských povinností, a kam patří i právě posuzovaný případ žalobce. V tomto kontextu lze tedy poukázat per analogiam na usnesení o zahájení trestního stíhání, jehož těžiště spočívá v popisu skutku; trestní stíhání se vede pro konkrétně vymezený skutek a je samozřejmě třeba vydat nové usnesení o zahájení trestního stíhání, vyjde-li během vyšetřování najevo, že se obviněný dopustil dalšího skutku, který v původním usnesení o zahájení trestního stíhání uveden – viz § 160 odst. 5 trestního řádu (č. 141/1961 Sb.). V případě správních deliktů, vč. deliktů disciplinárních, žádná taková úprava v příslušných procesních předpisech není; daná situace není vysloveně řešena ani správním řádem (č. 500/2004 Sb.), ani zákonem o přestupcích (č. 200/1990 Sb.) – zde je pouze v § 77 normován obsah výroku rozhodnutí, který musí obsahovat též popis skutku.

V souzené věci se ovšem námitka žalobce netýká výroku rozhodnutí (o uložení disciplinárního deliktu), nýbrž návrhu na zahájení disciplinárního řízení, jehož náležitosti zákon o KVL nestanoví. Nelze tedy jinak, než vyjít ze subsidiární aplikace správního řádu, který v § 46 odst. 1 stanoví, že oznámení o zahájení správního řízení musí obsahovat mj. i předmět řízení, přičemž předmětem správního řízení trestního je zjednodušeně řečeno právě určitý skutek (z jehož spáchání je obviněna určitá osoba). Vymezení skutku provedené při zahájení řízení je nepochybně velmi důležité pro celé další sankční řízení; neznamena to však, že by ho nebylo možno v průběhu řízení vůbec změnit tak, jako se to stalo v souzené věci, v níž předseda revizní komise původní návrh na zahájení disciplinárního řízení doplnil a náležitým způsobem specifikoval skutek, který byl předmětem daného řízení.

Podle názoru zdejšího soudu se přitom nejednalo o zcela jiný, další skutek, jak tvrdí žalobce, ale jednalo se o přesnější, podrobnější popis – původně příliš obecného vymezení – skutku, vč. jeho ukotvení v konkrétním čase. Zůstala tak zachována podstata skutku, u něhož byla použita právní věta i právní kvalifikace shodná s obsahem původního návrhu. Opačný závěr zastávaný žalobcem by představoval přepjatý formalismus popírající samotný smysl popisu skutku, kterým je především jeho nezaměnitelnost. Nezaměnitelnost popisu skutku hraje významnou roli zejména z pohledu dodržení zásady ne bis in idem (nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž skutek), ale i z pohledu práva na obhajobu. Je třeba, aby obviněný věděl, co je mu kladeno za vinu a aby se tak mohl dostatečně bránit, což bylo v případě žalobce nepochybně naplněno.

Ostatně žalobce v tomto ohledu ani ničeho netvrdí, nijak nezpochybňuje možnost své obhajoby a ani nedovozuje jiný dopad do svých práv v důsledku provedené změny vymezení skutku v návrhu ze dne 15. 7. 2013. Navíc nelze nepřipomenout usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, v němž byla sice primárně řešena otázka popisu skutku

ve výroku rozhodnutí, avšak současně bylo výslovně připuštěno, že: „*V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. ...Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá.*“

Lze tedy učinit závěr, dle kterého doplnění návrhu na zahájení disciplinárního řízení v podobě změny původně vymezeného skutku nepředstavuje v daném případě vadu řízení, pro kterou by napadené rozhodnutí bylo nezákonné. První žalobní bod je proto nedůvodný.

Pokud jde o druhý žalobní bod, v něm žalobce napadl posouzení samotného skutku, kterého se sice dopustil, ale u kterého jde o komplexní službu a nelze tak dle jeho názoru uvažovat o cenovém navázání, jak konstatovala žalovaná.

Dle názoru soudu je nepochybné, že narkóza a odstranění zubního kamene představují fakticky dva úkony, které jsou navíc separátně účtované, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí i ze správního spisu. Současně je však třeba připustit, že provedení obou úkonů je vzájemně provázané, neboť samotná narkóza bez dalšího zákroku – zde: odstranění zubního kamene nedává smysl a opačně: odstranění zubního kamene mimo narkózu se neprovádí, resp. by bylo či mohlo by být považováno za zákrok provedený non lege artis. Touto optikou je tedy nutno vnímat celou věc, v níž je jako hlavním, určujícím úkonem odstranění zubního kamene, přičemž narkóza je úkonem souvisejícím, navázaným právě na odstranění zubního kamene. V tomto ohledu lze tedy souhlasit se žalovanou, že žalobce nabízel provedení veterinárního úkonu – zde: narkózy zdarma, a to ve vazbě na jiný veterinární úkon – zde: odstranění zubního kamene, který byl zpoptatný.

Je ovšem otázkou, a tu považuje zdejší soud za zcela zásadní, v čem je shora popsaná vázaná nabídka neetická či jinak rozporná s povinnostmi žalobce jako veterinárního lékaře. Žalovaná se s touto otázkou vůbec nevypořádala. Neuvedla, v čem by mělo být jednání žalobce neetické a pouze paušálně poukázal na § 6 odst. 2 písm. a) zákona o KVL s tím, že žalobce porušil povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou (jakou?) a způsobem stanoveným obecně závaznými předpisy (jakými?). Bez dalšího pak navázala odkazem na profesní řád, podle jehož § 4 (označeného jako „propagace“) odst. 2 písm. c) platí, že je nepřipustné: „*Podmíněné vykonání objednaného úkonu úkonem jiným, nebo nabídka vet. úkonů v návaznosti na jiný nabízený úkon – vázaná reklama*“.

Citovaný profesní řád zapovídající vázanou reklamu či vázané nabídky *en bloc* ovšem není oním obecně závazným právním předpisem, na který poukazuje § 6 odst. 2 písm. a) zákona o KVL. Profesní řád je typickým „stavovským předpisem“, který zákon o KVL výslovně odlišuje od „obecně závazných právních předpisů“ – viz § 2 odst. 1 písm. a) zákona o KVL, v němž se stanoví, že komora dbá, aby členové vykonávali své povolání mj. způsobem stanoveným obecně závaznými předpisy a stavovskými předpisy nebo § 15 odst. 3 písm. c) zákona o KVL, v němž je zakotveno právo revizní komise pozastavit rozhodnutí orgánů komory, pokud jsou v rozporu obecně závaznými právními předpisy a se schválenými stavovskými předpisy.

Již jen z toho je zřejmé, že pokud § 6 odst. 2 písm. a) zákona o KVL blanketně odkazuje jen na „obecně závazné právní předpisy“, nejedná se též o „stavovské předpisy“, nýbrž o klasické prameny formálního práva – zejm. zákony (zde: v případě veterinárního lékaře, který je podnikatelem, se nabízí např. povinnost dodržovat živnostenský zákon). Žalovaná však na žádné konkrétní zákonné či jiné ustanovení obecně závazného předpisu nepoukázala a je otázkou, zda vůbec v českém právním řádu nějaké takové ustanovení, které by žalobce svým jednáním porušil, existuje. Tuto skutečnost žalovaná naprosto pominula a při právní kvalifikaci jednání žalobce odkázala bez dalšího pouze na zákon o KVL potažmo profesní řád, který v daném kontextu rozhodně nelze vnímat tak, že se jedná „obecně závazný právní předpis“. To potvrzuje i doktrína, která – i když ve věci právní povahy stavovských předpisů není úplná shoda – tíhne k tomu, že předmětné předpisy zařazuje mezi tzv. vnitřní předpisy, normativní instrukce či statutární předpisy a nepovažuje je za právní předpisy především z důvodu, že neexistuje ústavní zmocnění k tvorbě právních norem subjekty, které tyto předpisy vydávají (k tomu srov. Sládeček, V. Ještě k povaze předpisů zájmové samosprávy, Právní rozhledy, 4/2008, či Hendrych, D. Správní právo. Obecná část. 8. Vydání, 2012, s. 189 a 658).

Za dané situace tedy jedinou relevantní povinností, kterou teoreticky žalobce mohl svým jednáním porušit, byla povinnost dodržovat profesní etiku – slovy zákona o KVL „*povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou*“; ustanovení § 4 odst. 2 písm. c) profesního řádu, na které se žalovaná v napadeném rozhodnutí odkazuje, totiž není ničím jiným než určitým profesně-etickým pravidlem chování. V čem konkrétně je, resp. byla neetická nabídka žalobce na odstranění zubního kamene, vč. narkózy zdarma, uveřejněná v místním měsíčníku (pro město Břeclav), ovšem není z napadeného rozhodnutí žalované vůbec jasné. V odůvodnění žalovaná odkazuje na to, že se jednalo o cenové navázání. Jednalo se tedy o tzv. vázanou nabídku, což ve své podstatě není nic jiného než obchodní jednání, jehož hlavním cílem je ovlivnit spotřebitele. Pro spotřebitele bývají vázané nabídky velmi atraktivní, a proto představují důležitý marketingový prvek či určitou formu propagace a reklamy v rámci zvolené obchodní strategie. Z pohledu spotřebitele se tak jedná o obchodní praktiku, což v nedávné době potvrdil i Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 23. 4. 2009 ve spojených věcech *VTB-VAB NV*, C-261/07, a *Galatea BVBA*, C-299/07, (dostupné z <http://curia.europa.eu>); v něm připustil též, že daná obchodní praktika může být obchodní praktikou nekalou, vždy však záleží na individuálním posouzení každého případu. Nelze tedy ve vnitrostátní právní úpravě zakázat jakoukoli vázanou nabídku učiněnou spotřebiteli, aniž by byly zohledněny konkrétní okolnosti projednávané věci.

V nyní souzené věci však k žádnému takovému posouzení nedošlo. Žalovaná odkázala toliko na profesní řád, avšak z hlediska profesní etiky (či morálky) se jednáním žalobce blíže nezabývala a pominula, zda vůbec vykazuje alespoň minimální míru společenské škodlivosti (a může tak být pokládáno nejen z formálního, ale i materiálního hlediska za disciplinární opatření). Samotná skutečnost, že žalobce jako veterinární lékař využil v rámci své praxe tzv. vázané nabídky (reklamy), totiž ještě sama o sobě ještě nemusí znamenat, že nevykonával své povolání v souladu s jeho etikou a došlo k naplnění skutkové podstaty disciplinárního provinění podle § 6 odst. 2 písm. a) zákona o KVL.

V. Závěr a obiter dictum

S ohledem na vše výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, v němž je vázán právním názorem vysloveným výše.

To znamená, že napříště, aby rozhodnutí z hlediska přezkoumatelnosti obstálo, bude nutno nikoli paušálně, ale přísně individuálně dovodit porušení profesní etiky (příp. konkrétního obecně závazného právního předpisu). Aniž by přitom soud jakkoli předjímal další postup žalované, považuje za vhodné – nad rámec výše uvedeného jako obiter dictum – poznamenat, že příslušné ustanovení profesního řádu ohledně zákazu tzv. vázané reklamy je možno vnímat jako určité cechovní omezení svobody podnikání za účelem korekce tržních pravidel a zachování vnitřní profesní solidarity na straně jedné; na straně druhé, zejména z pohledu vnějšího (spotřebitelského), ovšem nelze nevidět, že v případě tzv. vázané reklamy či nabídky se také může jednat o standardní obchodní strategii za účelem zvýšení konkurenceschopnosti, která odpovídá tržnímu prostředí (a smluvním cenám) a na kterou nemusí být nutně pohlíženo nijak kriticky, ale právě naopak, např. vede-li ve výsledku k širší dostupnosti zvěrolékařských služeb, z něhož profitují především zvířata potažmo jejich majitelé.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému jakožto účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Za účelně vynaložené náklady lze nepochybně považovat zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, jakož i mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a repliky) po 3 100 Kč podle § 7, 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. částku ve výši 6 800 Kč, celkem tedy 9 800 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. 11. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu